

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÀ DE BONA MENA
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobarà en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periódichs
Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbarà, n.º 16 bis, entressol, porta 1.^a
Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arréu, per SET-CIENCIES.—¡QUE N' ESTEM D' ARRENGLERATS! (poesia), per MANEL TRAUSS Y ERMILLAS.—De l' ALTRE MON. per UN D' HOSPITALET.—¡LLANUTS!! (poesia) per R. PICOT.—SET DONAS Y... per MUSTAFÀ-XIUETS DE FUSTA BLANCA.—CANTAR, per TÀNQUESQUIS.—QUADRET AL VIU, per SEBASTIÀ PLÀ Y SALARICHS.—SIMILS, per JOANET D' ESPOLLA.—Lo GAT Y LAS RATAS, per PELACANYAS.—ENDEVINALLA (QUE CREMA) per MARH.—A LA VORA DEL FOCH.—TELÉGRAMAS.—TRENCA-CLOSCAS.—CORRESPONDENCIA.

NOSTRES PAYSANS

—Ja poden anar al *meeting*, ja. Abans, jo també hi era molt aficionat, y tenint una bona colocació, tot sentint parlar del sol de la justícia, m'he quedat... a la lluna de València.

—¡Veus Joan, aquest que tregina tant bona ventresca? Lo dia del *meeting* va fer un discurs contra 'ls burgesos, portava gorra y brusa, y ara va fet un senyó.

—Prou que'l conech. Haviam treballat plegats a'l *Vapor nou* y ara cobra de la Societat. ¡Ja ho diu lo ditxo! A l'esquena d'en Pau, en Pere s'escalfa.

—Fa vinticinch anys que surt aquesta ditxosa *Campana* cridant sempre contra 'l clero y 'ls llanuts, pero 'l cert es que 'ls vells, órfens, y desamparats, si s'havian de refià dels *Campaneros*, prou la ballarian prima. En cambi, aneu comptant; *Hermanitas*, Casa de Caritat, Salas d' Assilo, Hospitals, Conferencias de S. Vicens, Casa de Misericordia, Caritat Cristiana, Beneficencia parroquial, Escolas dominicals, etc., etc., etc..

—Si, axó es veritat, aquells prometen y aquests pagan.

—No, diguemho mellor: aquests pagan y 'ls *Campaneros* cobran.

—Jo os asseguro a fe de Nofre, que s' explica be aquest *cipayo*. Un que seya al meu costat, li ha cullit una moneda que li ha caygut a terra y m'ha dit qu'era inglesa. No necessitava res mes qu' axó pera enterarme de lo qu' es aquesta cosa que 'n diuen *matins*.

Ja l' entench prou aquesta *garmática*.

DE TOT ARRÉU

Es digne de lloança la circular del Governador Civil de Alava, contra 'ls blasfemos y mal parlats, encomanant als Arcaldes que 'ls perseguesquen y 'ls denuncien al Jutjat corresponent, á fi de que sien castigats ab les penes que les lleys assenyalen.

Ha mort Lluçia Jeanet, director de un periódich anti-catòlich.

Un amich de sa infantesa, sacerdot, li preguntá un dia:

—¿Cóm es que publicas en ton periódich, exos quèntos repugnants y asquerosos contra 'ls sacerdots?

—Amich meu,—li respongué—¿qué vols que fassa? Açó es l' ùnich que 'm fa guanyar diners.

¿Quants y quants imitadors té en Jeanet! ¿Veritat Diluvio?

Pera comfondre á exa plepa de setmanaris impíos y pornogrífichs que viuhèn á despeses de la bona fé y fins de la ignorancia del poble, y que sempre criden contra 'ls frares, motejantlos de inútils á la societat, serveix admirablement la següent nova de les obres publicades en tot lo mon per una ordre relligiosa, tant sóls, la dels Jesuites, durant l' any 1894. Dites obres formen un total de 2.636, entre les quals ni há 603 de teologia, litúrgica, dret natural y civil y apologética; 227 de filosofia, ciencias naturals, matemátiques, astronomia y estadística; 216 de literatura y filologia; y 1.157 de historia eclesiástica y profana, geografia, arqueologia y bibliografia.

L' Ajuntament de Lleyda ha publicat lo programa oficial de les festes y fires que 's celebrarán en dita població desde 'l dia 10 al 15 del corrent ab motiu de la festivitats de Sant Anastasi.

Un dels actes més importants que tindrán lloch, serán los *Jochs Florals* organitzats per la «Associació Catalanista» que prometen ser molt lluhits, essent en gran nombre y valioses les composicions rebudes.

Lo dimars de la setmana passada, la Societat *Colombófila* de Catalunya, feu una solta de més de 600 coloms missatgers á la estació de Poliñino, entre Lleyda y Zaragoza. Pera compendre la velocitat ab que retornaren als colomars de Barcelona, consignarem que haventlos dexat anar á les 6 del mati, abans de las 9 n' arribaren bastants, y la imensa majoria entre 9 y 10. De manera, que ab menys de 3 hores recorregueren una distancia de 288 kilometres en ferro-carril, y 210 en linea recta.

Hi há que tenir en compte també, que foren atacats pels esparvers, havent arribat alguns coloms plens de ferides y urpades.

La Academia de Marsella ha concedit lo premi «Beaujour» á un humil, mes, verament heróich rector de una parroquia rural.

En la relació dels seus fets hi figuren entre altres, los següents:

«Cada dia visitava prop de quaranta malalts, respirant una atmósfera corrompuda, curant á aquells qui eren abandonats per tothom, aconortant als morents, donant cristiana sepultura als morts y auxiliant als pobres, sens demostrar jamay repugnancia ni temor al perill á que sempre se trobava exposat.

»Desde 1871, essent vicari á Auriol, en una horrosa epidemia de verola, assistia als malalts y 'ls abrassava y confortava, aconortantlos del abandono ab que 'ls dexaven ses families. Ell mateix amortallava als cossos ja corromputs, dels quals ne fugien fins los més decidits fossers».

Los dies 29 y 30 del passat abril, ho foren de goig y alegría pels habitants de Solsona, ab motiu de la concessió de un Administrador Apostòlich, ab carácter episcopal, pera regir aquella important y antigua diócesis.

Repichs de campanes, músiques pels carrers y salves y escopetades en gran, foren los nuncis de tant agradable nova.

A la nit, del dia 29, lo coro de la Joventut Católica, obsequiá ab una serenata al M. I. Sr. Vicari general, cantant, entre altres pessés, «Les nines del Ter» de Clavé. Al final de la serenata se donaren visques al Nunci de Sa Santetat y al senyor Bisbe de Vich.

Al dia següent, se celebrá un solemne ofici en acció de gracies; repetintse los festeigs del dia anterior ab gran entusiasme per part de tots los solsonins.

L' important setmanari catalanista, y benivolgut company nostre, *La Costa de Llevant*, oferi un premi pera esser adjudicat en los Jochs Florals d'enguany, al autor del mellor treball literari ressenyant alguna tradició de la comarca ó de la costa levantina. Ensémps que mereix aplaudiments l' acte encoratjador del esmentat setmanari, tenim lo pler de consignar que un dels accessits á dit premi, l' ha guanyat nostre apreciat colaborador y distingit escriptor de les lletres catalanes, don Joan Ribas Carreras.

Lo *Centre Catalanista de Girona y sa comarca*, celebrá la diada de St. Jordi, ab una lluhida vetllada, en la que hi prengueren part los distingits professors Frigola, Viaday Arolas que tocaren pessés escullides de Gounod, Bethoven, Wagner, etc.; y diferents socis llegiren composicions en prosa y vers, originals dels Srs. Morató, Roca, Fontanilles, Palol, Ubach y Apeles Mestres.

A Santa Coloma de Farnès s' ha inaugurat ab gran éxit una nova orquesta titulada *Juventut Farnense*, sots la direcció del mestre Sr. Serrat.

Nostre bon amich, D. Jaume Valls y Pomés, ha publicat una sentida poesia, en la qual fá la relació de les hores d' angunia que passáren los pelegrins del *Bellver* quan retornaven de Roma. Acompanya al imprès, una lámina dibuxada pel mateix autor, que representa lo barco á punt de naufragar, á la vista del port de Caller, en la illa de Sardenya, y ab la aparició, entre núvols, de Ntra. Sra. de Bonayre, advocada dels navegants, y á qual poderosa intercessió s' encomanaren los pelegrins. Aquesta interessant fulla, se ven al reduhit preu de 10 céntims, á Vich, en lo domicili del autor, Bergós, 5, y en la Tipografia Católica de St. Joseph; y á Barcelona, á casa D. Joseph Montfort, fábrica d' Enrich Marcilla, carrer de St. Pau, n.º 84.

Han visitat nostra Redacció, *El Eco de Gracia* y *La Avalancha*, revista ilustrada que 's publica á Pamplona. Agrahim la visita y correspondrem ab lo cambi.

SET-CIENCIAS.

¿QUE N' ESTEM D' ARRENGLERATS!

Lema: (Paga y Calla.)

Ja os dich jo ¡quin món de monas!
 ¡Qu' estem ben arrengrerats!
 Fins n' hi há pera fer riure,
 es dir riure, no... plorar;
 no pot pas anar ni ab rodas,
 véyeu si n' está de mal;
 ¡oh! y per contes d' adobarse
 cada dia 's va espatillant.
 Si anem seguint d' aquest modo,
 ¡ay la mare! ¡quin sarau!
 si á horas d' ara ja 'ns atipa

qué farà d' aquí uns quants anys?

Fins de pensarhi, enfarfega,
 si un hom, s, hi para un instant.

No més sentiréu trajerias,
 desgracias y disbarats,
 crits, renechs, empastifadas,
quiebras, sustos á tot drap,
 tribulacions per las casas,
 poca feyna y molts tractats,
 guerra á Cuba altra vegada;
 victima d' un temporal
el Regente, ab cinch cents homes,
 se va esfonsar dins la mar.

Partits de deu mil maneras,
 pinyas quan s' ha de votar;
 l' un vol que governi en Pere,
 l' altre crida ¡Visca en Pau!
 L' un' hora esplota una bomba,
 l' altre hora *fa crack* un banch;
 L' honra, tota esmicolada,
 la virtut, á ca 'n Pistras;

la vergonya, á ca'l drapayre;
 de rahó, poca n' hi há
 puix que no basta tenirla
 ¿sabeu qui governa?... 'ls naps.

Si passas per' qui, t' agafan;
 si vas per 'llá, ja has cobrat.
 Pren cédula, 'ls consums paga,
 paper pels inquilinats,
 cásat pel civil y afluixa
 set duros, pel cap més baix;

quintas, sextas y setenas,
 y fins has de ser *jurat*

¡y dirán del temps dels frares
 que la gent anavan mal!
 Noys, á mi no m' ensarronan
 Axó no es llebra... qu' es gat;

y os ho diu un germá vostre,
 un pobre fill del treball.

¿No ho veyéu quin món de monas?

¡Que n' estem de ben posats!

Pro per xo vinga gatsara;

temor de Deu poch n' hi há;

eran abans las pregarías;

ara es un altre l' ideal:

vicis, luxos, or y panxa

y ¡Visca la llibertat!

Vaja, sembla á ca 'n xexanta,

fan pena tans disbarats.

Si nostre Senyor no' ns mira

á tots ab ulls de pietat,

la bola del món sencera

prou se 'n va á pará á ca 'n Taps.

«Ja hos dich jo ¡quin món més mono!

¡Que n' estem d' arrengrerats!»

MANEL TRAUSS Y ERMILLAS.

DE L' ALTRE MÓN

totas horas entravan y sortian personas
 d' una escaleta del carrer dels Esquilats,
 per ahon passava jo l' altre dia, y ple de
 curiositat, vaig preguntar á un home que
 ab la cara rublerta de mal humor ne sortia:

—¿Voldriau fé 'l favor de dirme, per quin motiu
 entra y surt tanta gent d' aquest lloch?

—Prou, respongué. En exa casa hi viuhèn uns
 senyors que per dos ó tres naps *solsament*, des-
 prés d' ensenyarnos grans misteris, nos notifican
 ahon habita l' ànima del difunt que nosaltres
 anomenem.

Pensatiu vaig quedarme ab aquellas paraulas,
 quan veig que surt corrents de l' escaleta, una do-
 na, que després d' assentarse un moment á l' acera,
 se posa á corre altre volta, y ab gran entusiasme
 s' abraça ab lo burro d' una terrayre qu' en aquell
 moment passava pel carrer, fent tals crits, que es-
 pantada la bestiola, arrencá á correr, capgirant
 la sàrria y ab ella la terra d' escudellas, dexant

emblanquinat al municipal de punt, que volia deturar-lo, mentres la terrayre donava a la pobre dona, tan grossa tunyina, que no crech ne trobés un' altre d' igual encar que seguís tota la *Pescarteria*.

Al enterarme del cas, ¡quin tacó de riure vaig ferme al sapiguer que la causa de tot l' ocorregut, era que a aquella infeliç li havian dit que l' ànima del seu espós se trobava dins d' una d' aquelles bestiolas!

Posant en planta una idea que se m' ocorregué en aquell moment, entro a l' escaleta, pujo y després de donar tres ó quatre ensopegadas y algún colp de cap a la paret, a causa de la foscor, truoco a la porta de las ànimas, com ne deyan los vehins d' aquell tros de carrer.

Un subjecte més prim qu' una corda de violi va obrirme, preguntant ab veu de contrabaix esquerdat qu' es lo que se m' oferia.

—Desitjo, vaig dirli ab veu plorosa, sapiguer ahon descansa l' ànima del meu pobret pare.

Una volta pronunciadas aquestas paraulas, y fentme passar per un llarch corredor, van introduhirme a una sala fosca, d' ahon sortí una veu que m' digué:

—¿Qué quiere V.?

—Voldria saber ahon es l' ànima del meu pare.

—Por dos duros lo sabrá.

Jo vaig veure en un recó assentat un home, que sens dupte era l' qui m' parlava; no obstant, llenso 'ls dos naps a terra, y ell, pensant que jo no l' distingia, s' apresurá a cullirlos, dihent:

—*El alma de vuestro padre está en el segundo toro que saldrá el domingo en la corrida.*

Al sentir axó, com qu' estava ben persuadit de que 'ns trobavam sols, me dirigesch ahont era la sombra, y apretantli l' ganyot, li dich:

—¡Ah miserables, que enganyant als babaus y negant la Relligió Santa, viviu ab l'esquena dreta, vos faig saber que l' meu pare es ben viu y gasta bona salut, gracias a Deu!

¡Porteume prompte 'ls dos duros, ó aquí mateix os ensenyo ahont es l' ànima, d' una tunyina bordal!

Y un colp vaig tenirlos, dexantlo per terra, vaig sortir molt tranquil fent publicar desseguida aquell succés en los diaris catòlics, pera major befa y escarni d'aqueixa patuleya indigne, que se la campa ensarronant al poble y procurant apartarlo de la verdadera llum que dimana de nostra Santa Relligió, pera sepultarlo en las tenebras de sas passións.

UN D' HOSPITALET.

II LLANUTS !!

¡Si n' hi há pel món de llana!
 ¡Si ho sé, 'm feya tonador!
 Mes no, qu' aquell qui 'n remena sempre 'n porta algún penjoll.
 Lo masó, que fa més gala de sas llums é il·lustració, es lo qui més llana porta ó pel de ruch, qu' es mellor.
 Pro axó sí, tots son virtuosos ¡quin aplech de Santurróns!
 Ans d' entrá a la Confraria, purifican be a tothom, primerament de butxaca, de vergonya en según lloch.
 Com qui juga a la clucanya, tapat d' ulls, lo nou masó, entre mitj d' una caterva de dimonis, fan mil jochs.
 De segur que fa més riure que no pas lo ball de l' os; l' un l' empeny, l' altre l' hi estira la corda que du en lo coll, las columnas del *nort*, volta com qui al bógit dona toms.
 Quan lo cansa l' pujá escalas, torna a baxá a tomballóns, y a la fi d' aquest *sainete*, flectant en terra 'ls genolls,

adora 'l compás y esquadra y una cabra qu' un temps fou dida del Gran Arquitecte al ser petit infantó.

Després dirán que 'ls catòlics som llanuts, que ho creyem tot, mentres ells semblants bestiesas s' empassan, y de debó.

Axó sí, entre ells sòls regna filantropía y amor; com son fills d' un mateix pare, fan complerta germanò; pero cada grau que obtenen, los costa molts dineróns; no ha de ser tampoch tot *gratis*, ser dels grossos val quelcom, puix ans arribar no poden a alcançar algún galó, han de fer molta comedia; lo cego, lo mut, y l' sort, posant en remull l' esquena, puix sovint reben tacó.

Molts cops, una clau fexuga que resguarda ossos de porch, ab sens igual reverencia adora 'l públich devot.

A voltas, guiats d' un *bobo* fan *solemne* professó, qu' es tota una ximpleria y un joch d' *esquilats* y boigs. Com uns gats, a quatre grapas per la sala donan toms y desde l' alt d' una escala emprenen volada tots, batent duas grossas alas, que 'ls han posat, de cartró y 's veu volá, un remat d' ases que van cayent com un plom.

De vegadas, los aferran com un lladre, en una post, cuberts ab una mortalla, y se 'ls carregan al coll; mentres cantan, bo y treyentlos la pols, ab un gros bastó, y altres los ventan las moscas ab manxas de bufá 'l foch, com al cavall *Clavileño* del célebre «*Don Quixot*,» la llarga y penosa tasca acaban los *flachs masóns*. Y las llums, virtuts y glorias que 'ls hi prometen ¿hont son? Amagadas entre enigmas, y fantásticas visións, en ridiculas comedias y en monstres que omplen d' horror, com es la cábala impia Baphomet y l' deu Moloch lo pare de la mentida

y de tots los mals autor, lo princep de las tenebras y rey d' infernals llegións.
 ¡Y a n' ell l' anomenan pare!
 ¡y per mestre l' tenen tots!
 Permetéu, lectors, qu' exclami ¡¡Quanta LLANA hi há en lo món!!

R. PICOT.

SET DONAS Y

HON va senyor Domingo?

¡Ay Ceferino! per Deu no 'm digui res, que tinch molta pressa. Figuris que la dona [pobreta!

ab aquest fret que fa, encara no s' ha llevat per por d' agafar una *palmonía* y jo haig d' anar a la plassa a comprar.

—¿Que hi té tirada a pulmonias?

—Ella no, pero la seva avia 'n va morir; y tan sols de pensar que 'm pugue quedar viudo, ja m' esgarriro; ab axó...

—Be, pero ¿y perquè no hi fa anar a la sogra?

—Ca, Ceferino, es impossible; la pobre dona, desde un dia que va llevarse a las vuit, y un gos color de escarxofa, li va mossegar a las camas, sempre més s' ha llevat a las deu.

—Qué vol que li diga, senyor Domingo, axó d' anar a comprar un home, què se jo, trobo que no fa prou guerrero; ¡oh! y ara que hi penso, ¿no té encara una tia, duas cunyadas y duas noyas a casa?

—Si senyor, pero... no n' hi ha de cuyts; la tia está carregada de dolor reuma, sota l' axella; las cunyadas ¡pobres xicotas! tan sòls parlantlos d' anar a la plassa, ja 'ls ve un mareig que no las dexa viure; com si sentissen l' tuf de la pescateria y l' baf de la carn.

—Vaja donchs, ¿y las noyas? ¡y quinas noyas! vosté si que pot dir que té un parell de poncelletas; a mi 'm sembla que si tenia unas fillas com las de vosté, no hauria d' anar a la plassa a comprar; prou hi...

—Vosté, Ceferino, faria l' mateix que jo, si las vegés desgraciadas com ellas son.

—¿Desgraciadas?

—Y molt; miri, l' Esperanseta no fa més que plorar de desde vuyt dias a aquesta part.

—¿Que no está bona?

—Bona array; ca, no es axó, sino que se li ha desfet lo casament y no fa més que plorar, per lo tant ¿quin pare tindria cor pera dirli qu' anés a comprar? ¿digui?

—(Jo) pero... ¿y la Consuelo?

—Oh, aquesta sí que hi aniria; prou, y ben depressa.

—Y donchs, ¿qué deya?

—Es un dir entre nosaltres; sa mare li ha experimentat que quan ella va a la plassa, ab los mateixos diners lo caldo ix més magre ¿m' entén?

—Prou, prou; miri que potser no s' en trovaria un altre que tenint set donas a casa, se vegés precisat d' anar a buscar las garrofes. ¿Y l' menjar també l' fa vosté?

—Segóns quins dias; avuy per exemple, veu, ja he posat l' olla al foch, y no tindré més remey que passar l' dia a la cuyna.

—Donchs, ¿també deu tenir d' escombrar més d' una vegada?

—Si no fos més qu' escombrar array, fé 'ls llits desá la roba, y miri no fa gayres dias que vaig tenir de passar la bugada; pero axó sí, va ser una cosa precisa, un extraordinari, un verdader compromís, figuris que va venirexpressament la senyora Lluisa, la del xocolater, a convidarnos pera veure l' pessebre qu' era l' última nit que l' encenian, y es clar... vaig tenir de quedarme jo solet a casa.

—¿Qué son aquests crits que 's senten a dins d' aquella entrada?

—¡Ay! miréu, ¡dos xicots que 's barallan!

—Alsa, ¿qué es axó noys? ¿perqué os baralleu? ¿Vols veure com te clavo una magrana borda, que no la pahirás may més? ¿perqué li pegas a n' aquest altre? ¡digas!

Lo xicot. Perque 'm diu Joan doneta.

Lo senyor Domingo. Vaja, vaja, y ¿per tan poca cosa li pegas?

—Veyas ara quina sortida aquest home; potser si que no os enfadariau vos, si os ho diguessen. Ara farem la proba.

Los dos xicots a coro. Joan dooneta, Joan dooneta.

Y ab los crits de ¡Joan doneta! d' una munió de quitxalla que 's va anar arreplegant, va arribar a casa seva l' pobre senyor Domingo.

—¡Qué li está be, va dir una vehina mol llenguda al enterarse d' aquell escandol! ¡ahon s' es vist un beneyt del cabás com aquest; anar a comprar, tenint a casa seva set donas!

MUSTAFÁ-XIULETS DE FUSTA-BLANCA

CANTAR

Cuando paso por tu calle
 mi corazón se extremece,
 porque está mal empedrat
 y 'm fa veurer las estrellas.

TANQUESQUIS.

QUADRET AL VIU

QUAN content estich de véurel, Don Maurici!

—Lo mateix li dich, Senyor Nasi.

—Escolti, y dispensi la pregunta. ¿També té visitas de monjas, frares y capellans?

—Ja ho crech! Aquestas que vosté ha trobat per l' escala, son las *hermanitas* dels pobres que han vingut á recullir l' almoyna que 'ls dono cada mes.

—¿No fan més que demanar!

—¿Vol saber qui son aquestas relligiosas?

Donchs ja li diré: las *hermanitas* dels pobres son uns àngels de la terra que 's dedican al cuydado y servey dels infeliços vellets per amor de Deu y sens més recompensa que l' almoyna que reben de las personas de bon cor. que saben y consideran lo gran valor d' exas institucions. Son, en fi, unas piadosas criaturas qu' abandonan sa patria, sa familia, y comoditats, pera dedicarse á assistir als pobres vells, que sens ellas se trobarian desamparats y en la més espantosa miseria.

—Qué 'n deu gastar de pessetas al cap de l' any entre monjas, frares, capellans, confrarias, etc. etc.

—Molt poca cosa. No arriba á una pesseta diaria.

—¿Bomba! donchs ab tants anys que sosté tots aquestes inútils, si hagués posat tants diners á recó, á horas d' ara podria haverse fet una bonica torra á Sant Gervasi.

—¿Vol dir? ¿Y vosté, que may ha donat un xavo á monjas, frares ni capellans, perquè no m' ensenya la torre que ha construhit ab exos estalvis?

—Home, vosté insulta la meva desgracia; ¿que per ventura no sab que en tots los negocis en que m' he ficat n' he sortit ab las mans al cap?

—¿Desgracia diu? Vosté m' ha dit moltes vegadas que no hi ha hagut diversió de cap mena á que no hage anat, dexantse portar allí ahon lo duyan sas passions.

—Be, home be, pero viure com viu vosté, qué vol que li diga...

—¿Ara si que 'm xoca y 'm fa feliç! li sembla poca ditxa per un pare que á costa de sacrificis pot veures los fills educats ab sant temor de Deu, estimat y respectat per ells, poguent mantenirlos sens privarse per axó de donar d' almoyna als desamparats?

—Bueno, no sé que dirli; pero no puch comendre com trova més gust ab axó, que en los goigs que 'l món proporciona.

—¿Sembla mentida que cosas tant claras no pogan penetrar en la seva inteligencia! ¿sab perquè? perquè 'l molestan.... perquè 'l punxan, en una paraula; perquè las flors del cel fan com las rosas de la terra; esclatan sempre entre espinas, y en aquests temps, ningú vol ferse sanch.

SEBASTIÀ PLÀ Y SALARICHS.

SIMILS

Duas donas un cert jorn se barallavan y mútuament llurs faltas bescantavan; tals cosas de sa boca van sortir, que fins per inmorals no 's poden dir. De sas disputas resultá al final ser, si la una mala dona, l' altre igual.

¿No 't sembla, amich lector ser molt semblant lo que l' *Esquella* y lo *Diluvi* fan? S' escupen, se mal parlan, s' enrabian s' insultan, s' escarnexen, desafian resultant, acabada la qüestió, ser, si l' un immoral, l' altre pitjò.

JOANET D' ESPOLLA.

LO GAT Y LAS RATAS

TRADICIÓ

TOTHOm sab que 'l més gran enemich de la rata es lo gat; pero lo que no sab tothom, es lo perquè.

Com que la relació té quelcom de curiosa, los hi explicaré tal com me la contaren, sens dexarme ni una A.

Fa anys, molts anys, tants que ni 'l besavi de mon avi se 'n recordava, que vivian en una mateixa casa, lo gos y 'l gat, estimantse com á germans.

Axis passá una infinitat de temps, fins que vingué un dia, que 'l gos tenint més gana de lo acostumat, se menjá tot lo que 'ls amos l lensaren pera ells dos.

Per més que 'l gat feu sas justas reclamacions á son company, aquest no se 'l escoltà d' una sola paraula, fins que per fi, vegent lo pobre gat que de bonas á bonas no podia alcançar ni una espina, recorregué á son dret, parlant axis á son golut company:

—Ja que no vols donarme ni una sola mossegada de lo que 'ns han dat nostres amos, dech participarte que las espinas me tocan de dret, com axis consta en un document, que 'l Rey Marruxa cedi á mos antepassats, y que jo guardo, lo qual déus respectar y obehir.

—No 't crech, respongué 'l cá, y si vols que te las dongui, ensenyam lo document que dius; y si es veritat, te las daré.

¿Quina alegría s' apoderá del gat!

Fugi com un llamp, corrent vers la seva habitació ahon hi tenia son llit, armari, mirall y fins calaxera, de la que tragué aquell bocí de paper que havia de probar, quan justa era la seva reclamació.

Arribá altra vegada corrent ahon lo gos s' afartava, y al ensenyarli lo document que portava á la boca ¡quina sorpresa! vegé que sols deya: «Las espinas son pel...», axó es, hi faltava l' última paraula, la qual, havia sigut menjada per las ratas.

Desde aquell dia, si 'l gat persegueix á las ratas, es sols pera veure si dintre d' una d' ellas hi troba 'l bocinet de paper que falta en lo document, en lo qual hi há d' haver la paraula «gat».

Lo dia que axó succehesca, los gats presentarán lo document complert als gossos, porque 'ls hi atenguin son lligitim dret, fins avuy per cap d' ells respectat.

PELACANYAS.

ENDEVINALLA (que crema)

per A. MARH.

Una crónica pintada pe 'n P. del O. ab tó verdós, perquè diu que 'l vert agrada molt á tots los seus lectors.

Quatre versos d' un *Corral* que diu *pateix del cervell*; articles de quart de ral per fe riure á mes d' un vell. Requeibros d' un Rata Sábida ab bon estil... de soldat. Quatre *solts* escrits ab rabia contra tot lo més sagrat, mostrant sempre gran afany per conservar l' *escudella*, (pagant lo poble) tot l' any; axó tant sols, ets

Se donará un premi á aquell que no ho endevine.

À LA VORA DEL FOCH

Un pobre pagés se trobá acomés per un gos, y lo matá ab un colp de destrál.

Citát á judici per l' amo del gos, li digué 'l jutge:

—Pero, bon home, en lloch de pegar al gos per la part del tall, ¿per que no li pegaveu ab lo mànech?

—Senyor, li respongué; si m' hagués amenassat ab la qua li hauria dat ab lo mànech; pero com anava á clavarme las dents... fassis vosté 'l càrrech.

PUJA-SOL.

Certa nit, en Roch Mitja Cerilla, tenia una gana que no 'l dexava viurer.

—Miquel, digué desde 'l carrer á un amich seu que s' estava en un balcó. Tiram una agulla.

—¿Com vols que te la tiri si es fosch com gola de llop y no la sabrás trobar?

—No hi fa res, contestá 'n Roch tot seguit.

Mira, pera que la trobi ab més seguretat, pots tirar-la atravessada ab un pa de tres lliuras.

A. MARH.

Telégramas.

Valls 7, 12 m.—Dias enrera se donaren uns exercicis espirituals, com se fa molts anys especialment pera las donas, en la iglesia de sant Joan y uns quants d' aquells sabis de *Campana* que may s' acostan al temple de Deu, volian entrarhi pera moure escándol, per lo qual se 'ls negá l' entrada, y ab tal motiu se situaren á la porta de l' iglesia donant als forasters que ho presenciaren, una serenata de.....

BRAMS.

Madrid 2, 2 n.—Regna gran amohino y apesar de ser ja las dos de la nit, ningú dorm ab la preocupació de si torejará ó no 'n Guerrita. Lo Doctor Garrido 'ls ha receptat á tots, que aprengan lo catalá y 's suscriguen desseguida á la BARRETINA, que hi apendrán molt.

SENTIT COMÚ.

Albatarrech 2, 5 n. (Telefonema).—Lo masover de ca 'n Búscam, al enterarse de que en las últimas carreras de cavalls de Madrid s' habian repartit en premis, deu mil set cents cinquanta duros, ha resolt vendre 'l ruch que cria y comprá un cavall de carreras, ja que 's fomenta d' aqueix modo la agricultura.

UN LLANUT.

TRENCA-CLOSCAS

TERÇ DE SÍLABAS

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

Primera ratlla, nom d' home.—Segona, nom de dona.—Tercera, nom de home.

S. Q. R.

GEROGLÍFICH

X X

OKO

LAT:

AKN

J' 1 Kooo A.

Tallaferro.

CORRESPONDENCIA

Pep de la font: moltas mercés del qu' envia.—Anton Fusté gueras: J. M. Ribas Puig. G: (a) Nen Coll: al torn, —E. B. de l' Hospital: lo de la fira no va be pera nostre setmanari. Lo demás veurem d' aprofitarho. A vosté y demás qu' envian per medi de Agencias sens pagar l' import, dech advertirlos que d' avuy en avant no s' admetrá lo qu' enviin de tal modo.—Maco de ca 'l Baladró: mirarem d' aprofitar lo pensament.—Lo Cartayre de Tagastet: lo d' aquesta semana no va prou be.—P. J. G.: arreglat potser anirá.—Salomón Noosa.—I. A. C. y R.: al torn.—M. L.: tenim interés en complaure á tots los que 'ns envian, pero sobre aquest interés, está lo dels suscriptors.—R. C.: enterats ab satisfacció de las cinch baxas que ha fet de *Campanas*; son pocas, pero ja serán més. Los nous *Barretinayres* se cuydarán de aumentar lo número dels matexos.—P. L., C.: ¿Fins ara no s' ha donat de que la *Campana* y la *Esquella* no es mes que qüestió de negoci? Nosaltres sabem més, y es que son republicans de llesca y trago, á quarto 'l rengle.—Pep de l' Oli: lo qu' envia s' insertará.—Peix fregit: ¿qué m' explica vosté? ¡ay! ¡niño de la madre! ¡que le doy de hilo!—Han acertat la endevinalla de l' hú, del darrer número, quaranta mil *Barretinayres*.—Ha enviat la solució, Tanoca.—Cantaclara: anirá.—J. P.: mirarem d' aprofitarho.

Tipo-litografía La Barretina, Passatge Hort dels Velluters.